

ikke nu at begynde, ligger Afgjørelsen meget nær, saa kan man jo forfaste Lovforslaget. Med Hensyn til Forslaget, saaledes som det nu er kommet fra Landsthinget, skal jeg iøvrigt bemærke, at jeg vilde have sat mere Pris paa, om den høitærede Indenrigsminister havde holdt sig lidt mere stiv overfor de fremsatte Ønsker om at faae Jernbanen bygget saa let, som man har forlangt det i Landsthinget, med stærke Stigninger og uden Hegn. Jeg vilde have sat Pris paa, om Lovforslaget i saa Henseende havde beholdt den Skikkelse, hvori den høitærede Minister forelagde det i Landsthinget. Jeg hører ganske vist til dem, der ønske, at man ikke skal bygge Jernbanerne sværere end nødvendigt, men paa den anden Side ønsker jeg ogsaa, at dette ikke overdrives saaledes, at Banen ikke kan befæres med saa stærkt belastede Vogne, som overhovedet kunne ventes benyttede paa Hovedbanen under den Trafik, der her kan udvikle sig. Jeg deler den høitærede Ministers Anskuelse med Hensyn til det Nigtige i, at der gives Tilskud af de paa-gældende Egne til Banen. Som jeg allerede ved en anden Leilighed har bemærket, er jeg med Hensyn til Fastsættelsen af Tilskudet af en noget afvigende Mening fra den høitærede Minister, og da jeg nu er ved dette Punkt, maatte det maasse være mig tilladt at gjøre et Par almindelige Bemærkninger derom, idet jeg da vil kunne fatte mig i den yderligste Korthed om det Vædringsforslag, jeg har stillet til den næste paa Dagsordenen opførte Jernbanelov. Der er altid ved Jernbanesager saa megen Tale om de Principer, man følger i disse Sager, men jeg kunde fristes til at sige: Gud naade os for de Principer, man har fulgt ved Jernbaneanlæg og Jernbanesagers Afgjørelse overhovedet, for saa vidt man da ved Principer vil forstaa almindelige Regler, som ere af en saadan Art, at de kunne følges i de fleste Tilfælde og paa en naturlig Maade hvies efter Forholdene paa de forskjellige Steder. I saa Henseende er der virkelig ikke fulgt Principer i dette Ords almindelige Forstand. I Bemærkningerne til det oprindelige Lovforslag, som den høitærede Minister forelagde i Landsthinget, og for hvis Tydelighed og Klarhed jeg tror, man skylder ham almindelig Anerkjendelse, har han udtalt, hvorledes han er kommen til det Tilskud, som der her er Tale om. Den høitærede Minister taler der tillige om det Princip, der tidligere er gjort gjældende, og dette skulde da være, at man paalagde de vedkommende Egne at tilskyde $\frac{1}{3}$ af Beføstningen ved Banelegemet. Jeg kan nu ikke tænke mig noget mere urimeligt Princip end

dette. Jeg kan ikke se, at der er den ringeste Forbindelse mellem Banelegemets Beføstning og Egnens Evne til at udrede Tilskudet. Det kan jo godt være, at Banelegemet i meget fattige Egne paa Grund af Terræforholdene kan komme til at koste det Dobbelte af, hvad de koste i de fede Egne, og skulde Følgen da blive den, at de magre Egne komme til at betale dobbelt saa meget som de fede, vilde det være et ganske mærkeligt Princip. Den høitærede Minister er jo ogsaa selv bleven bange for Udførelsen af sit Princip, thi da han regnede ud, hvormeget Hobro-Vøgstørbanen vilde koste, kom han, jaavidt jeg husker, til et Tilskud af 70,000 Kr. pr. Banemil, men han blev da naturligvis bange for dette store Tal, og da dette Princip derfor ikke kunde bruges, gif han over til et andet, idet den høitærede Minister beregner, hvormeget det gamle Princip, anvendt paa de ældre Egenes Indbyggerantal, har udbragt pr. Hoved, og den høitærede Minister kommer derved til 20 Kroner pr. Hoved, hvilket for nærværende Baneanlæg svarer til 50,000 Kr. pr. Banemil. Det er nu saa heldigt, at dette Tal passer med den høitærede Ministers Overbevisning om, hvad Egnen kan bære. Havde Tilskudet beregnet ad denne Vej vist sig at blive for stort, vilde han selvfølgelig som fornuftig Mand have kaldt et nyt Princip tillive. Overhovedet frygter jeg for, at disse Principer ikke give noget synderligt Udbytte. Der er et Par andre Ideer og Principer, som oftere ere komne frem, og hvorom jeg ogsaa kunde ønske at sige et Par Ord. Det ene er det, at naar en Bane bygges af Hensyn til den gennemgaaende Trafik, saa bør der ikke tages Tilskud fra Egnen. Det har altid forekommet mig at være en ganske mærkbar Sætning. Det forekommer mig, at hvad enten en Bane bygges af Hensyn til den almindelige Trafik eller ikke, saa faar den altid en stor lokal Betydning, og derfor kan jeg ikke se den ringeste Grund til, at Egne, der ere komne til at nyde Godt af en saadan Jernbane, ikke skulde bidrage forholdsvis dertil. Hvad jeg meget godt kan indse, er dette, at man siger: Den gennemgaaende Trafik medfører, at vi maa drage Linien paa den og den Maade, hvorved den maasse ikke faar den fordelagtigste Retning for den lokale Trafik, og som Følge deraf kan det være fornuftigt at sætte Bidraget for en saadan Banes Vedkommende noget lavere, men helt at fritage Egnen derfor, forekommer mig høist urigtigt. Det er heller ikke Noget, som ellers er flet hos os; det kunne vist de Herrer Tjnhveres og Tjnders Pengepunge give et Vidnesbyrd om, og det endnu den Dag i Dag. Det er slet ikke,